

El mal caçador

JOAN MARAGALL

La missa matinal
la diuen allà dalt
aixís que es fa de dia.

La missa de l'estiu
el capellà la diu
amb les portes obertes.

S'oeix de tots costats
quan enflaira els serrats
el ginestar de Corpus.

El caçador es deleix.
De fora estant l'oeix
amb un genoll en terra.

Al bon punt d'alçar Déu,
li bota allí, al bell peu,
la llebre endiastrada.

S'esventa el gos lladrant,
la llebre fuig botant,
i el caçador al darrere.

«Corres i correràs,
mai més t'aturaràs».
Aquesta és la sentència.

«Doncs, corro i correré,
mai més m'aturaré.
Alegre és la sentència».

S'allunyen amb el vent,
perdent-se en un moment
els crits, la fressa, el rastre...

Passen dies i nits...
Pels marges re florits
ha tornat Corpus Christi.

La missa matinal
la diuen allà dalt:
les portes són obertes.

En un vent de visió
passa el mal caçador
entre lladrucs i fressa.

Se gira i veu l'altar,
i al peu el capellà,
i en alt veu l'hòstia càndida.

Passa i es perd al lluny...
La boirina de juny
cenyeix l'horitzó immòbil.

Roden les estacions,
revénen els plançons:
cada any, cada any ve Corpus.

Cada any torna a passar;
cada any torna a mirar,
cada any, la missa augusta.

Cada any els capellans
tenen més cabells blancs
i aixequen més els braços.

Cada any l'hòstia es va alçant,
el temple es va aixafant
i l'hòstia puja, puja...

Passen més anys i més,
el capellà no hi és:
l'hòstia va sola en l'aire.

Amunt, amunt, amunt...
La volta perd el junt,
la llum del cel s'hi filtra.

L'hòstia s'hi va acostant,
el temple es va esquerdant...
El caçador no para.

Ve un any..., la volta cau
i s'obre el gran cel blau
damunt de l'hòstia blanca,

que s'alça lentament...
Al ser a l'estiu vinent
floreix el temple en runes.

Se'n va pujant al cel...
El caçador, amb anhel,
cada any, cada any la mira.

L'hòstia per 'nar al zenit,
té l'espai infinit.
I ell, per caçar, encisat,
té el temps, l'eternitat.

MARAGALL, Joan (1900): *Visions & Cants*. Barcelona: Tipografia
L'Avenç.